

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

E. J. GRATAMA SZN., B. D. H. TELLEGEN J. AZN., MEJ. E. G. F. W. VAES,
G. J. DE GLEE, W. H. MUNNICH, S. NOYON, W. J. G. PAARDEKOOPER.
VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

20e JAARGANG,
No. 3.

DONDERDAG
18 OCT. 1917.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS / 4.— P. JAAR, WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

BERICHT.

Tot de Redactie toetreden:

S. NOYON.
W. J. G. PAARDEKOOPER.

Voor Literaire Wedstrijd voor eerst-ingeschrevenen, zie vorig blad:

Inzendingen tot Maandag 29 October.

Inhoud.

Onder Delftsche Studenten.

Delftsch Studenten-Corps.

De Almanak voor 1918.
Almanak, door En-ka.
D. S. A. F. V.
Weekverslag.

Gedachten en Gedichten.

Enoch Arden II, door J. C. T. Zwiers.
Open brief aan Willem Perk van Lith, door C. B.

Ingezonden.

Aan de Redactie van het S. W., door H. Rader Jr.
Aan den heer H. Rader Jr., door de Redactie.

Vereenigingsleven.

Ned. Christen Studenten-Vereeniging.
Scheepsbouw. Gezelschap „William Froude.”

Feuilleton.

Kinderen die groot worden.

Ingekomen boekwerken.

Technische Hoogeschool.

Begin van Colleges en Oefeningen.
Uitslag Propaedeutische examens na de Zomervacantie 1917.
Mededeelingen.

Onder Delftsche Studenten.

Wij studenten leven veel sneller dan gewone mensen. Dit is niets nieuws voor u allen, als zooveel andere gemeenplaatsen. Doch daar het grootste gedeelte van het leven uit gemeenplaatsen bestaat, hoewel we ze niet als zoodanig voelen, zoolang we nog niet blasé zijn, kan het ons niet kwalijk genomen worden er eens gebruik van te maken.

In 't vorig S. W. stond een artikel van den Senaat van het D. S. C. getiteld: „Hervormingsplannen.” Het is niet de eerste keer dat wij er zoo iets in zien staan, maar toch bracht dit stuk een groote verrassing. Plotseling zien wij hoe de Senaat luttele maanden sinds het begin der hervormingscampagne de wind uit een andere hoek laat waaien. Plotseling moet de groentijd het nu ontgelden, nu van 't principe twee categorieën corpsleden afgestapt blijkt te zijn, waarmee eerst het machtig studenten-complex aan elkaar gesmeed zou worden. om een kruistocht te beginnen tegen alle, niet met de theoretische beschouwingen van de Senaat kloppende toestanden.

Met quantiteit zou alles verpletterd worden en vijf heeren zouden de teugels tijdens deze regenzen voeren om onder-

tusschen alweer nieuwe prooien te bedenken, die, eenmaal verslagen, weer reusachtige kransen zouden hangen om de oude, met enkele lauriertakken versierde naam van het D. S. C.

Nieuwe roem is noodig. Waar zijn de vijanden die verslagen kunnen worden?

Uit het debat in het S. W. mede is wel gebleken de weinige belangstelling voor dergelijke plannetjes, nu zooveel grootschere dingen overal gebeuren, die onze niet begripende oogen benevelen door snel uitvoeren van al wat nog toe onmogelijk werd geacht en deze alles verpletterende kogel rolt voort, ons zelfs niet de gelegenheid gevende om verpletterd te worden bij het pogen om hem in zijn vaart te stuiten.

Ook zijn er menschen die in een dergelijk geval energiek worden en brandhout gaan hakken.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

De Almanak voor 1918.

Corpsleden, staat toch een oogenblik stil, denkt toch een oogenblik na!

1 NOVEMBER sluit het inzendingsstermijn en nog is er niets aan teekeningen en varia en zoo goed als geen mengelwerk ingekomen. Hoe zal het zoo gaan?

Moet de Almanak dan dit jaar niets anders worden dan een drooge aaneenschakeling van feiten, verslagen en bestuurssamenstellingen zonder meer, zonder zelfs door teekeningwerk een aangename indruk te kunnen maken?? De redactie wordt op deze wijze radeloos.

1 NOVEMBER!

Maar wij zien het al, verstandige woorden helpen niet, gij luistert niet. Moeten wij gaan zingen? Ja, wij gaan zingen, steeds maar door zullen wij zingen het in zijn eenvoud zoo schoone lied van de Almanak. Het is het laatste middel, de Almanak zal uwe gedachten in beslag nemen. Ziet gij ons staan, vijf op een rij, al zingend? Gij lacht? Ach, wij kunnen niet vroolijk zijn, de toestand is hiervoor te droevig!

Almanak.

Weer zwoegen ze, de Almanak poëten
Verloren liefde is het thema van hun lied,
De mooie kant van 't leven schijnt vergeten
't Is niets dan somberheid en naarheid wat je ziet.

Waar is de oude toon dan gebleven
Is heel het leven „vase brisée”,
Is er geen enkel ongebroken potje.
Me dunkt dat valt in werkelijkheid wel mee.

Schrijf dezen keer nu eens een enkel versje
Waarin je 't leven optimistischer bekijkt.
Misschien dat dan het mengelwerk van '18
Wat meer op echt studentenwerk gelijkt.

EN-KA.

D. S. A. F. V.

De D. S. A. F. V. houdt haar 6e Jaarlijksche Delftsche fotosalon van Dinsdag 16 tot Zaterdag 27 October in de in de Bibliotheek der T.H.

Weekverslag.

De deur ging open en — de Delftsche Wonderdokter kwam binnengelopen om er veel stakkers op te beuren maar men beurde hem op in een bedje. Hij heeft de heele kroeg zoo toegelachen. Dit is alles wat men kan verwachten: de Red. is godsonmogelijk iets meer te weten kunnen komen dan dat het koud wordt en dat de groentijd nu in liefelijke banen wordt geleid. „kort haar niet langer te handhaven” ('t Was korter: „lang haar te handhaven”) De Senaat is toch wel verstandig, om van meening te zijn, dat het Corps eerst zelve de kwestie behoort te overwegen alvorens definitieve plannen worden vastgelegd.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Enoch Arden II.

(Omwerking in de Nederlandsche Taal van de laatste helft van Tennysons' werk).

I. — — — Zoo volgden eind-loos jaren op elkander, in hopelooze dagen wisseling en onweersaanbare eentoonigheid. — —

Niet meer ontwaakte Enoch met de hoop dat deze dag zou zijn, de dag der Vrijheid, verlossing van diè vrijheid, die Natuur hem bood, maar die voor hem geen Vrijheid was.

II. Totdat — een hemelblauwe' dag — de hoop weer vlamde op, hartstochtelijk, in Enoch, en al-omvattend werd, verruimende zijn ziel tot in 't on-eindig blauw, dat heerlijk-helder was, zoo als zijn ziel.

III. En Enoch zag dit visioen van hoop en wist, de Hemel hem verlossen zou!

IV. Verlossing kwam — — — Een zonneglinsterend zeil verkondde waarheid van het visioen.

Het kwam! O God! Het kwam! Onstuimig bruisde grenzelooze vreugde in hem op — Beheerschend zich viel Enoch knielend neer en dankbaar bad.

V. De mannen van het schip, dat naar het still' en eenzaam' eiland voer om water er te zoeken, vonden er den vroeg-vergrijpsde, die hen bronnen wees. En toen hij stotterend, ontwend het spreken, hen verhaalde, hoe in

FEUILLETON.

Kinderen die groot worden.

LOUIS PETITOR.

Huënnaz is een klein dorpje in de bergen van het kanton Fand. De postweg van Ollon naar Villars is hier de dorpsstraat, gevormd door vuilslordige houten châteaux, die onregelmatige kleine zig-zag dwarssteegjes tusschen ieder huisje, ieder popperig bloemverwilderd tuintje doen ontstaan. 't Is alles klein onzindelijk, en toch hebben de intieme rommelhoekjes van donkere bouwvallige schuurtjes en roodbruine oude huizen iets aantrekkelijks. 't Is iets schilderachtigs waarnaar je lang kan zitten kijken en dat je dan vertelt van een gemoedelijke tevreden samenleving. Een enkel steenen huis staat er, dat strengmassaal, storend oprijst boven zijn omgeving. Iets lager leunt zich 't witgekalkte kerkje tegen de steile berghelling, die daalt tot een diep dal, dat daar beneden 't bruisende beekje, de Garonne bergt in een dicht bosch van hooge rechtrijzende sparren. 't Is een groot woud dat zich voortzet tot op de andere helling van de vallei. Daar ver overheen ziet men de hoogere bergketen met opbultende toppen als Grand- en Petit Muverau en Dents de Morcles, groote rotsgevaarten, met diepe spleten en dalen waarin als smalle strepen van wit

eenzaamheid hij jaren had geleefd, gebeden had, gehoopt eerst, later niet meer, en hoe tenslotte Hemel uitkomst zond, bood men hem vrije vaart naar Engeland terug.

VI. Hij zocht aan boord zich af te leiden door te werken; ook de mannen, met hem voelend, trachtten te verstrooien den eenzame. Maar Enoch bleef, hoe zeer hen dankbaar, eenzaam, als hij vijftien lange jaren was geweest; alleen . . . alleen . . .

Want na z'n Hemelsch Visioen, z'n hoop, vertrouwend dat Geluk ééns wederkeeren zou, kwam plotseling onzekerheid in Enoch en zware sombere gedachten rezen in hem, — En om hem waarden huivergrauwe vaagomlijnde schaduwend schimmen, rond om hem; overal; wáár Enoch ging. hem sluitend in; benauwend — — —

Als hij dan, wanhopig, trachtte weer te zien, z'n heerlijk visioen van helder blauwen dag, dan zag hij, hoe 't oneindig hemelsblauw tot grijze mist, tot eindig, grauwe massa werd, hoe zonnelicht, symbool hem van Geluk, werd wazig mat. — Dan vroeg hij bang zich af, of dit, wat hij gehoopt had Nieuw-Geluk te zijn, wás de Verlossing, door den Hemel hem verkond.

VII. — En in zijn ziel vereindigde de Hoop en werd omgeven van een waas; het vaag de kern van Hoop omhullend Waas der Twijfel.

VIII. De schepelingen, in hun onvermogen te troosten, te verdrijven sombere gedachten, wilde noodelooze moeite en leed hem sparen, en landden in dezelfde haven, waaruit Enoch was vertrokken.

IX. En Enoch, zwijgend steeds, liep voort dien dag, zonneloozen, kleurloozen dag, dat alles schaduwde; géén lichtpunt glansde in mist, die akelig angstig hing — Voort! Naar waar hij wist z'n huis — — —

Z'n huis? Had hij een huis, wiens woning jaren lang Natuur was?

Had hij een huis, en vrouw, en kinderen? Had hij nog wat eens Geweest was? Leefden nog zijn kinders? Zouden ze hem kennen? Hem, die was hun vader?

— was — geweest hun vader! — Zijn vrouw, zijn Annie, had zij alle hoop verloren ooit hem weer te zien? Of . . . was zij al — gestorven? Neen, dat niet! Zijn vrouw moest leven en aanschouwen 't Wonder Gods, zijn redding; en met hem den Hemel danken.

X. Hij vond zijn huis, zijn hutje . . . vond het leeg, Geen vrouw, Geen kinkeren, niets! Verlaten moest het zijn sinds lang . . .

Een vreeselijke angst dat toch dát wáár zou zijn, wat hij gevreesd had, kwam in Enoch . . . Zij was dood? Zijn Annie? Dood? of . . . dood . . . voor hem?

XI. Hij ging het dorp in; vond een herberg waar Miriam Lane — haar man, een vroeger vriend van Enoch, was gestorven — hem ontving, logeerde, zonder te herkennen. — Daar vond Enoch vele dagen rust. — Totdat

de sneeuw lang blijft liggen, soms de geheele zomer. Daar rechts daalt steil de gebroken rotswand der Dents de Morcles, beneden donker begroeid met dichte naaldwouden, dan glooit de helling langzaam, zich vereffenend tot 't vlakke-vlakke Rhône dal. 't Lijkt een groen tapijt van weiden waarop als vele donkere vlekjes de verspreide boomen zich scherp op uitpunten. De blauwe daakjes van een dorpje scharen zich veilig om 't hutsche popperige wit opspitsende kerktoentje. Met een groote bocht kronkelt zich de rivier om de bergen weg, en daar ver-ver-overheen achter 't dal boven de wazigblauwe hellingen en ruggen ziet men de sneeuwkolossen van den Montblanc tintelend wit met violetten weerschijn.

Max zat aan de schrijftafel over 't open raam. Hij tuurde op den brief voor hem, waarvan een enkele letter van 't verschgeschreven adres nog vochtig glom. Voorzichtig vloede hij 't af, dan keek hij nog eens:

Mevrouw M. Tradiel

Sloetema,

Huize Barnholt.

Hilversum.

Hollande.

't Was zijn tweede brief naar huis. Gek, 't was of hij al weken in Zwitserland zat. Hij dacht weer aan den eersten dag, die aankomst. Een dik uur had ie moeten loopen van Ollon

hem Miriam, in haar pogen te verzachten zijn zichtbaar leed, vertelde van het dorp, onwetend wie hij was, — hij was zóó bruin, vergrijsd, gebogen, door zijn leed — vertelde óók van Enoch Arden, van zijn héén gaan, Annie's hoop; haar armoe; Philips goedheid, van het huwelijk, de geboorte van een kind . . .

Terwijl zij sprak zat Enoch neer, versuft, zijn oogen staarden dof . . . Toen hij besloot: „De arme Enoch is, helaas, verloren!” bleef Enoch staren, gloedloos, schudde 't grijze hoofd en zuchtte droef en zwaar, „Verloren!”

Eén wensch had Enoch nog, hij hoopte Annie ééns te zien, gelukkig haar te zien met hem, die wás zijn vriend, en bleef!

XII. Een donkeren winternacht dreef hem die hoop naar waar zij woonden. Enoch sloop den tuin in, kroop de muur langs, kwam bij 't raam, waar achter een boom hij school; en Enoch zag — — — — zijn ouden vriend, zijn zoon, zijn dochter Klara, hij zag zijn vrouw met baby, Philips' kind, zag Annie, in haar lachend-blij geluk de baby vlijen in haar armen, zoenen, zooals ze ook zijn kinderen gekust had en vertroeteld; Enoch zag, hoe liefdevol zij zag naar Philip, hij naar haar.

XIII. Zou hij dan nooit zijn kinderen weer spreken, weer hooren Annie's zachte stem? — Zijn kinderen, God, zijn kinderen —! Nooit . . . ? — Of . . . zou hij binnengaan? Naar binnen, naar zijn kinders, hen omarmen, roepen: „kinderen, ik ben Enoch! Hier is vader”. Naar binnen!!!

— Het innig-warme vuur der haard, als stralende-uit geluk en liefde tintte heerlijk-rood ál wat hij zag. Hij wist, dat binnen vrede was, geluk. Hij kón, hij mócht die vrede, dat geluk om zijn geluk niet storen en verderven. Hij mócht niet!

Enoch bad tot God; hij bad voor Annie, voor haar kinderen, voor Philip en strompelde naar huis; — voor goed alleen.

XIV. Reeds was een jaar voorbij, toen plotseling een zware ziekte Enoch's laatste krachten weg nam. Enoch voelde stervenszwak, liet Miriam komen; sprak: „In deze laatste uren, Miriam — ik voel het zijn de laatste — zal je weten mijn geheim. Doch zweer bij God te zwijgen tot mijn dood! — En Miriam, half-bang, beloofde heilig. „Heeft Philips' vrouw geen vrees, dat Enoch leeft? „zij vreest! O, als zij wist van Enoch's dood, 't zou geven rust haar!”

„Enoch is niet dood! Toch zal hij nooit zijn Annie wéér zien!” „Kent ge Enoch, weet ge waar hij is?” „Ik weet het, Enoch leeft!! Maar Annie kan gerust zijn. Nog lééft Enoch, maar hij sterft! Ik sterf. Ik ben Enoch Arden, ik!!” — Een gil van Miriam schilde door het huis — „O God, een heel jaar lang, ná jaren eenzaamheid, gedragen zulke smart, geofferd ál voor háár geluk!” Zij wilde heengaan, halen Enoch's kinderen bij zijn dood-bed. Enoch hield haar tegen: „Eenzaam wil ik sterven. Mijn leven stoorde niet hun schoon geluk, Mijn dood zal 't evenmin! — Vertel haar na mijn sterven, dat ik tot het eind m'n Annie liefhad, hen alleen liefhad, dat m'n laatst gebed voor hen was! —

— God,

naar boven, als gids het zoontje van de familie, waar hij als paying guest eenige weken zou komen logeeren. Toen hij den trein uitstapte kwam 't ventje op hem toe, grappig brutaal „Est-ce que vous êtes monsieur Tradiel?” Hij had zich niets prettig gevoeld, dat Fransch praten zelfs met zoo'n kleine aap van een jaar of twaalf viel toch niets mee. Op de lange wandeling had hij dan ook heel weinig gesproken. Toen de aankomst bij de familie, 't leken aardige eenvoudig-hartelijke menschen. Daarna direct 's middags in 't groote gezelschap aan de thee had hij zich dood ongelukkig gevoeld, moest zijn zinnetje zoeken en repeteerde ze eerst voor hij wat zeggen ging. Hij werd rood en onhandig verlegen als men hem plotseling wat vroeg. Wanhopend!

En nu 't ging zoo gewoon alsof 't altijd zoo was geweest. Natuurlijk maakte hij veel fouten, doch ze begrepen hem en dat was de hoofdzak. Er waren nog andere jongelui een Duitscher en twee Duitsche zwitsers. En dan nog hadden twee ongetrouwde zusters van mevrouw een meisjespensionaat en 's avonds na het eten deden ze dan allen samen spelletjes op een van de weinige vlakke weidjes van het dorp, toch wel gezellig. Maar Oh die eerste avond, toen ie voorgesteld werd, hij had liever dood willen zijn, hij voelde dat ie bekeken en besproken werd, vooral twee Engelsche meisjes stonden brutaal te gichelen en juist ving hij 't woord Dutchman op. 't Waren er een stuk of tien: vier Engelsche, drie Duitsche en drie Zwitsersche, de namen werden hem één voor één genoemd doch hij vergat ze dadelijk. Ze waren zoo'n jaar of zestien, negentien, een was

O zegen hen, geef hen geluk; die zijn mij dierbaar.

XV. En dien zelfden dag, een dag, nog hemelsblauwer dan zijn reddingsdag, nóg heerlijker en jubelender van innig zonnelicht zag Enoch wéér zijn visioen: Het werd hem ál zoo licht, oneindig licht!

XVI. En in zijn ziel rees jubelende blijheid, dit was verlossing; eeuwig wás de vrijheid.

April '17.

J. C. T. ZWIERS.

Open brief aan Willem Perk van Lith. *)

Ik heb geweend om bloemen in den knop gebroken en voor den ochtend van hun bloei vergaan; om liefde die niet is ontloken en om een harte dat niet werd verstaan.

Maar nu wil ik niet weenen; ik wil handelen omdat ik gevoeld en begrepen heb, wat Kloos ons heeft gezegd.

Gij, die uzelf uitscheld voor gek, gij zijt gek omdat ge dit doet (ziedaar uw 4e argument). Maar nu ik eerst uw bewering onderschreven heb, nu wil ik haar ook, zoo ik kan, onmiddellijk daarna, in haar geheel weer vernietigen.

Ik zal probeeren kalm te zijn, hoewel een opstandig gevoel aan alle zijden uit me dreigt te breken en me telkens dringt op te staan en heen en weer te loopen; ik zal probeeren zuiver te schrijven volgens de stem die mij van binnen bezielt, hoewel het koude troosteloze weer daar buiten niet meewerkt om mijn stemming aan te wakkeren.

Mijnheer Perk van Lith, u sprak van een tram waarin u zat met vele anderen; ik heb gemeend dit te moeten opvatten als een beeld van de Maatschappij waarin u zich bevindt; de sleur, die zich voortsleept van het eene vooruit bepaalde punt naar het andere.

„Wie in het schuitje zit, moet meevaren.”

Zeker, maar dat is toch geen bezwaar. Op uw beeld — dat als alle andere, aan één been mank gaat — voortbouwend kunnen we ons het hogere leven voorstellen als een heerlijke fantasie; immers al het schoone is, als dit, teer en vergankelijk. Hoe laag wordt het leven, hoe bedompt en hoe benauwd, wanneer we ons steeds bij het reële houden, wanneer we blijven kijken naar al het grove wat er voorvalt!

Een schoone ronde regenboog is nu komen te staan juist tegenover mijn raam, als een stem van de Natuur die mij roept. Zij is voor mij het evenbeeld van het Leven:

Vooraan het rood, het zinlijke, en het geel — de haat; maar dan het mooie, zachte groen en daërachter nog, haast niet te onderscheiden, het frêle — het teere paars en violet.

Moet gij nu niet met mij bekennen dat dit een juister beeld is dan het uwe? Vooraan staan passie en haat, maar die schelle kleuren moeten toch niet maken dat gij niet langer kunt onderscheiden wat daarachter is!

Gij zegt dat men van een jongeman vraagt: vroolijkheid, het lezen van schunnige boeken, ruwe grappen, van tijd

*) De redactie achtte deze brief beter op zijn plaats in deze rubriek dan onder ingezonden.

wat ouder, een Engelsche, heel leelijk met rood haar en zomersproeten en vreeselijk mager. Twee leken wel aardig juist die twee die zoo stonden te smoezen en dan nog een Duitsche met lang witblond loshangend haar en een leuk figuurtje. Toen was men een spelletje begonnen waarbij je heel hard loopen moest en tikjes geven, hij begreep er echter niet veel van, doch dorst niet nog eens te vragen. Eén keer was hij languit gevallen en allen hadden ze heel hard gelachen en weer hoorde hij zooiets van de „flying Dutchman”. Hij had toen maar meegelachen doch plotseling voelde hij zich vreeselijk bete en onnoozel en 't liefst was hij maar hard weggelopen. Neen hoor, bij die meisjes voelde hij zich nog niets op zijn gemak, nu begon 't eindelijk een beetje te wennen, juist die twee Engelsche bleken toch wel grappige kinderen. De omgang was wel verbazend aardig zoo, twee avonden waren ze allen komen thee drinken hier achter in de tuin, 't was een kring van een man of twintig. Men had veel gepraat en gelachen doch Max had weinig gezegd en maar stil zitten luisteren, maar langzamerhand wende alles wel; de meisjes spraken ook niet bijzonder goed fransch.

Morgen zouden ze allen een tweedaagschen tocht maken, de Grand Muverau zou beklommen worden. Max stelde er zich heel veel van voor; z'n eersten Alpentocht! . . .

Langzaam stond hij op, plakte een postzegel op den brief en ging toen den weg af om hem zelf in 't dorp te posten.

(Wordt vervolgd).

tot tijd een beetje dronkenschap en zelfs dat hij naar de vrouwen gaat.

Maar vergeet dan niet wat dat alles beteekent: En hierbij zeg ik u, als mijn vaststaande opinie, dat dit alles gebeurt op egoïstische gronden of volgens het motief „hij doet het ook”. Egoïstische gronden in zooverre dat menschen, om de misdadigheid van hun eigen gedragingen relatief te verminderen, wenschen dat anderen dit ook doen.

Mijnheer Perk van Lith, wenscht gij u te rangschikken, respectievelijk te laten rangschikken, onder één van deze categorieën?

Dat gij uw stuk geschreven hebt moet gevolg zijn geweest van een stap in de richting van het besef van het leven. Gij zult misschien nog meer ondervinden dat u op deze wijze aandoet, maar moet een dergelijke moedeloosheid daar steeds het gevolg van zijn, dan zult ge niet mankeeren onder den invloed daarvan te komen. En hiermede ben ik bij het doel van dit stuk: Het ligt geheel aan uzelf of u in de maatschappelijke sleur zult komen ja of neen.

C. B.

INGEZONDEN.

Hof van Delft, 3 Oct. '17.

Aan de Redactie van het
Studenten-Weekblad.

Geachte H.H. Redacteuren.

Naar aanleiding van het retourneeren van het door mij U toegezonden stuk uit de *N. R. Ct.* voel ik me in de eerste plaats gedrongen, U geluk te wenschen met den voortreffelijken toestand van de S. W.-kas, die het toelaat, dat een eenvoudig kranten-uitknipsel, voor stadspostbestelling, *aangeteekend* wordt. Ik stond waarlijk verbaasd over zoo'n verregaand dwaze verspilling en . . . *poppekast*, om eens een oud-hollandsch woord te gebruiken. Had U 't niet beter voor b. v. f100,— waarde aangegeven?

Ten tweede wilde ik U hier even mijn verbazing te kennen geven, over wat ge onder „studenten-belangen” verstaat. Het S. W. heeft naar het schijnt plaats te over voor de meest mogelijke prul-poëzie, voor uitingen van Corps-stuip trekkingen en voor stukken betreffende een coöperatieve keuken, in Uw oogen ongetwijfeld van grooter belang voor het studentenleven, dan de woorden van een bekend hoogleeraar, aftredend rector, die zijn stem verheft tegen de verkeerde richting, welke meer en meer het moderne „studeeren” neemt; een verkeerde richting die zich méér dan ergens anders hier in Delft laat voelen, en zich

hier onuitvoerbaar vastwortelt. Ziet U, zulke woorden acht ik voor den Delftschen student van méér belang dan een dilettanten-sonnet, van meer belang dan een coöperatieve keuken, van meer belang zelfs dan wat er in het Delftsch Studentencorps omgaat. Het was mij dan ook een zéér groote voldoening, toen hedenochtend Professor Beyerinck zijn colleges opende met allereerst *datzelfde stuk* van Prof. Van Vollenhoven, dat ik U toezond ter plaatsing, voor te lezen, en de beteekenis van het gezegde onder de oogen zijner toehoorders te brengen. Ik weet niet, of één Uwer daar toevallig aanwezig was, maar ik moet U bekennen, dat het mij zéér verheugd zou hebben, als U persoonlijk deze onverwachte steun voor mijn, door U versmaadde, bedoelingen, bijgewoond had.

Ofschoon ik betwijfel, of U aan mijn verzoek zult voldoen, zou ik U dringend willen uitnoodigen, dit schrijven als „open brief” te beschouwen en het als zoodanig in het S. W. te plaatsen. Ten slotte bied ik U mijn nederige excuses aan, dat ik U een en ander niet „aangeteekend” toezend, doch mijn finantiën kunnen zich onmogelijk met die van het S. W. meten.

Hoogachtend,

H. RAHDER JR.

Aan den Heer H. Rahder Jr.

Bedoeld stuk was zonder uitlegging vrij onbegrijpelijk daar het sloeg op specifiek Leidsche toestanden en begrippen werden gebruikt als „Werkcollege” die hier onbekend zijn. Daar U het belangrijk vond, had U zich de moeite kunnen getroosten de beteekenis van het stuk duidelijk te maken en dit zodoende voor plaatsing geschikt te maken.

Een S. W.-kas bestaat niet, edoch hebben de redacteuren niet gearzeld al hun bezittingen bij elkaar te leggen om U uw copy terug te bezorgen, alhoewel dit nergens gewoonte is, maar wij voelden uit uw brief de smart die in U schrijnde dat dit stuk van uw avondkrant alleen zwierf in het somber Delft en daarom hebben wij het een toezienden voorged verleend en dezen speciale attentie aanbevolen, toen het uit ons gezichtsveld verdween. Vat dit niet op als toespeling op een ons toekomstige dankzegging, neen liever doen wij wel in stilte.

Wat verder uw briefstijl aangaat, U kunt gerust solliciteeren bij Wijnkoop naar een plaats voor 't opstellen van achterbuurt-opruivings-manifesten, en zou dan beter op uw plaats zijn dan om in een studentenblad te schrijven.

De Redactie.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

DAME zou gaarne

DICTATEN COPIEEREN
van H.H. Studenten, tegen nader overeen te komen
voorwaarden. Br. fr. 1736, Bureau van dit Blad.

ANNIE FOLLENDER
DECLAMATRICE.

Leerares: Methodisch, hygiënisch spreken.

Gevestigd:

NIEUWE PARKLAAN 189 :: SCHEVENINGEN.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

90 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

HEES & Co. - Delft

Peperstraat 8-10

Telefoon 183

PIANO'S

EN ALLE SOORTEN
MUZIEK-
INSTRUMENTEN

in de grootste keuze voorhanden.

ECHTE SPAANSCH GUITAREN

enorm van toon x van af f10,—

MANDOLINES EN LUITEN

tot de fijnste soorten.

ONZE COLLECTIE VIOLLEN

is zeer belangrijk.

x PRIJSCOURANT GRATIS VERKRIJGBAAR x

Verhuren :: Stemmen :: Inruilen

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 18 OCTOBER 1917. No. 3.

VEREENIGINGSLEVEN.

Nederlandsche Christen-Studentenvereniging.
AFDEELING DELFT.

Verslag van de Eerste Jaarvergadering
op 3 October 1917.

Na een korte inleiding van den voorzitter werd het woord gegeven aan Dr. J. A. Cramer uit 's-Gravenhage, die tot onderwerp nam: „Levenslust.” Spreker zette uiteen, hoe men thans veelvuldig waarnemen kan een groote mate van zwaarmoedigheid onder jongere menschen, ook in de studentenmaatschappij, terwijl juist vaak de ouderen veel meer opgewektheid aan den dag leggen. Hoe komt dit gemis aan levenslust bij het jongere geslacht? Levenslust is de geestelijke veerkracht, die een mensch zijn moeilijkheden doet overwinnen en hem vreugde doet scheppen in het leven. En in dezen verrijfden tijd, waar zoovele reeksen van aantrekkelikheden ons er toe brengen afleiding en verstrooiing te zoeken in tal van uitwendige zaken, is daardoor een verkeerde voorstelling gekomen van het begrip levenslust. Men is die gaan zoeken in feesten en schouwburgen en allerlei inrichtingen van vermakelijkheid om daarmee een inwendige leegte te bedekken. Zoo zijn er velen, die een valsche levenslust bezitten, en nog veel meer, die, als de reactie komt, in somberheid vervallen en met het hoofd naar beneden loopen te peinzen, in plaats van met ferme, fiere opgewektheid de wereld in te zien. Ware levenslust is een geestelijk bezit en komt van binnen uit, zij blijft gehandhaafd ook in dagen van uitwendige zorgen en smart. De ware bron van levenslust is Christus. Een Christen is niet een klager, die alleen maar „Ach en Wee” roept! Neen, een Christen tintelt van oprechte levenslust! „Lebensbejahung, geen Lebensverneinung!” Waar de Christen treedt in het Koninkrijk Gods, dáár is de waarachtige vreugde, ook onder de somberste onweerswolken, ook in dezen tijd van bloed en staal en vuur, waar heel een gemartelde wereld ten onder schijnt te gaan.

Wat is het Koninkrijk Gods voor ons? Ziedaar een vraag, waarop het antwoord niet licht valt. Velen spreken over God, velen staan naast God, ja, bidden misschien tot God, zonder dat God voor hun realiteit is! Zij, die God hebben gezien, gevoeld als de werkelijkheid in hun leven, zij weten dat het Koninkrijk Gods bestáát, hier in deze gescheurde wereld! Realiteit is voor ons alleen datgene, wat wij te midden dezer wereld als werkelijke kracht beleven. Zoo is, volgens spreker, de muziek geen realiteit. Het aanhooren van muziek brengt spreker in een soort van extase, die momenteel een verrukking is, maar waaruit hij na afloop weer als het ware terugtuimelt in de werkelijke wereld, die ten eenen male in disharmonie is met de samensmelting der zoo juist verstorven klanken. Het Christendom stáát in het volle leven, schakelt niet, zooals de muziek dat doet, de werkelijkheid van het leven uit en wordt dus ook als realiteit beleefd.

Vervolgens wees spreker de nieuw-aangekomenen op het bijzondere voorrecht, dat zij genoten, te mogen studeeren. De ouders hebben hun dochters of zoons in het volle vertrouwen laten gaan, dat zij zich door de moeilijkheden en gevaren van het studentenleven heen zullen slaan. En ook God's vertrouwen rust op ons. Aan de eerste jaars dus om te bewijzen, dat zij een zoo groote verantwoording volkomen waardig zijn.

Na de pauze sprak de heer C. van Dam, oud-voorzitter der afdeeling, over de wording van der Christen-Studentenbeweging. Nauwkeurig te omschrijven, wat de N. C. S. V. wil en wat er in haar omgaat, is niet het werk van een oogenblik en spreker zou dan liever de belangstellenden willen toeroepen: „Kom en zie!” Haar historische oorsprong is beter na te gaan. Als reactie op den materialistischen geest in de vroegere studentenwereld ontstond onder de studeerenden van alle landen een religieuze strooming die zich heden ten dage nog steeds sterker openbaart.

Reeds in 1846 had deze religieuze beweging aanleiding gegeven tot de oprichting van het Utrechtsche Studenten-Zendingsgezelschap „Eltheto”, van interacademiale organisatie was toen nog geen sprake. De eerste organisatie vindt men in Amerika, waar in 1858 verschillende verenigingen waren

ontstaan, die zich speciaal op de zendingsstudie toelieden en in 1877 tot één interacademiale vereeniging toetraden, die nationaal georganiseerd was. Er openbaarde zich in deze vereeniging een heel krachtig leven, waarvan verschillende groote conferenties het bewijs leverden. Deze beweging sloeg in 1884 over naar Engeland, aanvankelijk ook uitsluitend als zendingsactie bedoeld, en vond eveneens in andere landen aanhang. Januari 1896 kwam het tot een groote internationale studenten-zendingsconferentie te Liverpool waarbij 24 naties — ook Nederland — vertegenwoordigd waren. Dit is de onmiddellijke stoot geweest tot de oprichting van de Nederlandsche Christen-Studentenvereniging, hetgeen 27 Februari 1896 geschiedde. Uit de zendingsactie groeide een beweging onder de studenten en zoo ging zich de N. C. S. V. naast de zending meer en meer op de studentenwereld richten.

In hetzelfde jaar 1896 vereenigden zich alle nationale verenigingen tot de Wereldfederatie van Christen-Studentenverenigingen, die haar doel aldus omschreef:

1°. Christelijke bewegingen of organisaties van studenten over de geheele wereld te vereenigen en onderling met elkaar in verband te brengen.

2°. Inlichtingen te verzamelen aangaande den godsdienstigen toestand van studenten van alle landen.

3°. Het volgende werk te bevorderen: a. Studenten er toe te leiden discipelen te worden van Jezus Christus als eenig Verlosser en als God; *) b. het geestelijk leven van studenten te verdiepen; c. studenten te betrekken in het werk van de uitbreiding van het Koninkrijk Gods.

Als groot voordeel van deze organisatie mag genoemd worden, dat zij is een bond van verenigingen, die elk hun nationaal karakter behouden en dus natie-gewijze rekening houdende met de bijzondere omstandigheden, toch een internationale eenheid bestaat.

Ook de N. C. S. V. is niet een vereeniging van personen doch een vereeniging van verenigingen, die elk hun plaatselijk karakter dragen, en hun zetels hebben in Groningen, Kampen, Utrecht, Amsterdam, Vrije Universiteit, Wageningen, Rotterdam, Leiden en Delft. Doordat zij is een nationale organisatie, bereikt zij geheel verschillende kringen der studentenmaatschappij zonder gevaar te loopen dat bv. Corps- of Bondenpolitiek haar wezen zullen vertroebelen. Sinds 1896 wordt er jaarlijks een Zomerconferentie gehouden op de hei, eerst te Laren, thans bij Nunspeet, terwijl later jongenskampen en meisjes-zomerclubs werden georganiseerd om de aanstaande studenten te bereiken. In 1916 werd, deels om de Zomerconferentie te ontlasten, een novietenconferentie ingesteld voor de nieuw-aankomende studenten. De arbeid van de N. C. S. V. heeft dusdanige afmetingen aangenomen, dat de behoefte ontstond aan een centraal huis, dat in 1916 dan ook gevonden is in „Bloemheuvel” bij Zeist, terwijl het in den zomer van 1917 verlegd werd naar het kasteel „Hardenbroek” bij Driebergen. Onder de vaste bewoners behooren de beide permanente secretarissen, Dr. H. C. Rutgers en Dr. M. van Rhijn. Er worden geregeld studenten-bijeenkomsten georganiseerd. Spreker besloot met de opmerking, dat de Wereldfederatie thans de grootste studenten-corporatie is ter wereld en ruim 105000 leden telt.

C. D. G.

*) Kan de N. C. S. V. dit tegenwoordig nog letterlijk onderschrijven? (Corr.)

Scheepsb.kundig Gezelschap „William Froude”.

Het bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

M. W. Voogt J E.zn,	President.
L. Troost,	Secretaris,
	Maaskade 103a, Rotterdam.
R. Voorhoeve,	Penningmeester.

INGEKOMEN BOEKWERKEN.

HET LEVENDE VLAANDEREN. Blom.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Begin van colleges en oefeningen.

De privaat-docent Dr. P. E. Verkade, t. zal zijn lessen aanvangen op Vrijdag 19 October 1917 (4—5 uur) in zaal 31 van het Scheikundig Laboratorium, het onderwerp zal zijn: „De hoofdzaken uit de chemie van het naftaline en anthraceen.”

Prop. Examens na de Zomervacantie 1917.

Geslaagd voor:

	Civiel Ingenieur.
F. W. Chr. G. Stolk.	
	Werktuigkundig Ingenieur.
I. Baoly.	M. J. Ph. Nittel.
M. Beeling.	A. J. Odinot.
J. Bethlem.	B. A. Overman.
L. Dikkers.	F. W. van Poppelen.
A. E. van Eek.	A. van Rijn.
A. A. Escher.	E. L. C. Schiff.
F. L. B. W. van Exter.	F. Thiel.
H. J. Eijssen.	O. van der Toorn.
N. D. Go.	B. Ulrich.
R. Koudijs.	H. G. van Veldhoorn.
J. Kropveld.	L. G. Versteeg.
H. M. Meier Mattern.	W. Whitlau.
	Scheepsbouwkundig Ingenieur.
J. G. C. Hofsteede.	
	Electrotechnisch Ingenieur.
L. S. Badings.	D. Chr. Schumm.
H. Giesbers.	Chr. E. van de Stadt.
Y. B. F. J. Groeneveld.	W. C. de Vries.
J. G. J. C. Nieuwenhuis	

	Scheikundig Ingenieur.
G. Schaefer.	K. Leendertz.
Mej. L. Th. A. A. de Lange Boom.	
	Mijningsingenieur.
M. J. F. W. G. Bolderdijk.	C. E. P. M. Raedts.
H. K. Hylkema.	J. Salm.
W. de Jong.	M. Ph. Waterreus.
A. van Overstraten Kruysse.	
De examens zijn hiermede afgelopen.	

Mededeelingen.

De Rector-Magnificus maakt bekend dat de heer Dr. W. J. de Haas, door H.M. de Koningin bij besluit van 16 Augustus 1917, No. 20, benoemd tot hoogleeraar in de Afdeeling der Algemeene Wetenschappen, om onderwijs te geven in de theoretische en toegepaste natuurkunde, zijne lessen op Vrijdag 19 October 1917, 's middags te 3 ure zal openen met het houden eener redevoering in de groote zaal van den Stads Doelen, ter bijwoning waarvan alle belangstellenden worden uitgenoodigd.

Na afloop van de plechtigheid zal de gebruikelijke ontvangst door den hoogleeraar eveneens in den Stads Doelen plaats vinden.

ADVERTENTIEN.

Wed. J. W. HAANEPEN
 BINNENWATERSLOOT 36 :: TELEF. 252

Fijne BONBONS
 Verschillende soorten KOEKJES
 en SPECULAAS

G. & H. OUWERLING
 CHOORSTRAAT 28 ✕ TELEPH. 249

Leverancier
 van het D.S.C.

✕ BUREAUX ✕
 BOEKENKASTEN
 CLUBFAUTEUILS

≡ „AU FIGARO”. ≡
G. KIELA. ✕ ✕ KAPPER.
 Oude Delft 166.

TELEFOON 624.

Schuin tegenover Museum „Huis Lambert van Meerten”.

A. J. PRINS, Choorstraat 4.

Dictaat-Cahiers.
Teekenborden.

VERKOOP UITSLUITEND à CONTANT
 tegen zeer LAGE prijzen.

OUDE DELFT 120. - DELFT.

Uitzending van Diners.

OUDE DELFT 120. CHR. F. RÜTER.

FIRMA WED. F. HELBERS

OUDE KERKSTRAAT 4

= levert zeer billijk =

DICTAAT-CAHIERS

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
 DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr. - DELFT.

JAN VAN ROSSEM

JONGE VERZEN

INGENAAID f 1.35
 GEBONDEN f 2.10

OMSCHRIJVING OF AANBEVELING
 IS VOOR DIT BOEK OVERBODIG, DAAR
 ELK STUDENT HEM GEKEND HEEFT